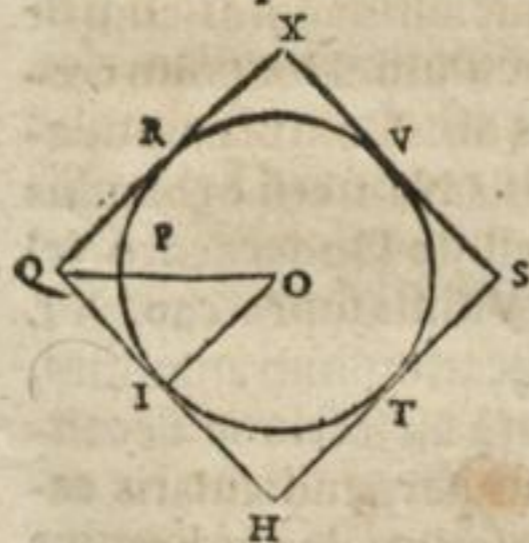

Sed hæc omnia quamuis suo loco relinquuntur, nihilò peius se res habet. Vides enim per interpositionem Lunæ præterquam in Venere quàm proximè accedi ad proditos, per sinus Copernici, numeros arcuum.

CAPVT XVII.

Aliud de Mercurio monitum.

L L V D magis mirabere, cum promiserim, velle me corporibus ipsis inscribere Planetas, cur Mercurium non Octaedro inscripserim, sed passus sim eum in circulo aliquo ultra orbem inscriptilem ad quadrati Octaedrici amplitudinem expatiari. Nam suprâ cap. 13. & 14. pro 577, numero orbis inscripti vsurpauit 707. numerum circuli inscripti quadrato. Causam dicam. Primû, quia eius à Sole digressio longior minimè pati potuit tam angustos carceres: deinde quia & Octaedron inter corpora, & motus Mercurij inter planetas peculiare quid, & commune inuicem habet. Nam in solo Octaedro super angulum erecto vsu venit, vt quadratum directis lateribus viam aliquam monstret ampliori circulo, quàm est orbis inscriptus, per medium transeundi. Id quod in nullo alio corpore quomodocunque voluto vsu venit. Semper enim transuersa per medium & impedita incedent latera.

In hoc Schemate quatuor lineæ extremæ sunt quatuor perpendiculares totidè planorum in Octaedro. R I T V sunt eorum planorum centra, determinantia amplitudinem orbis inscripti, de quo hic vides Circulum maximum. Qui orbis si intelligatur volui super punctis ad X H, duos angulos figuræ, reperiet in P Quadrante à polis circumcirca amplitudinem aliquam maiorem, quàm est O I vel O P semidiameter orbis, nempe O Q. Differentia eius est P Q. Et tanta est latitudo circuli, qui ultra orbem excurrens, instar Horizontis alicuis in Sphæra armillari,